

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 151

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 26/12/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm qua, chúng tôi nhận được bức thư mời của đức Hồng y giáo chủ Thiên Chúa giáo Singapore. Ông mời chúng tôi tham gia đêm giáng sinh của họ, đây là ngày lễ lớn nhất của Thiên Chúa giáo. Hôm nay có vị đồng tu báo cáo với hội trưởng Lý là những người xuất gia chúng ta đều đi tham gia, đây là một ngày lễ lớn, chúng ta cần mặc đại lễ phục, chúng ta đều đắp y cà-sa tham gia đêm cầu nguyện của họ. Đây cũng là một sự đột phá trong lịch sử, từ trước đến nay trong Thiên Chúa giáo không có nhiều người xuất gia tham gia lễ cầu nguyện của họ như vậy, Phật giáo chúng ta ở cùng một chỗ với Thiên Chúa giáo, ở trong giáo đường của họ cầu nguyện cho thế giới hòa bình, vô cùng ý nghĩa. Ngày hai mươi lăm, quý vị cần nhớ kỹ, diện mạo của chúng ta phải đoan nghiêm, ai cũng phải cạo tóc. Hôm nay có câu hỏi của một số đồng tu, tôi sẽ trả lời đơn giản.

Câu hỏi đầu tiên là làm thế nào đối trị sự hôn trầm khi đọc kinh?

Khi đọc kinh muốn làm cho tinh thần phấn chấn thì đọc tụng to tiếng, tôi nghĩ có thể đối trị được hôn trầm. Đối trị hôn trầm phải chính mình quan sát, bệnh của mình ở chỗ nào, dùng phương pháp gì đối trị. Khi ngồi mà hôn trầm thì có thể đứng dậy để đọc, khi quỳ đọc tụng mà hôn trầm thì có thể nhiễu Phật kinh hành đọc, đều có thể được.

Câu hỏi thứ hai là bốn phiền não căn bản là gì?

Bốn phiền não căn bản là “giết, trộm, dâm, dối”, bốn điều đầu tiên trong ngũ giới. Xuất gia thọ giới Bồ-tát, giới tỳ-kheo, giới tỳ-kheo-ni đều xếp những điều này thành bốn phiền não nặng, đây là bốn tội nặng.

Câu hỏi tiếp theo, phước tuệ song tu cần hành trì thứ tự thế nào?

Cũng có khi phước tuệ đồng thời, cũng có khi xem trọng ở tu phước, cũng có khi xem trọng ở tu tuệ, tốt nhất là phước tuệ song tu, đây là Phật dạy chúng ta.

Câu hỏi thứ tư, bát pháp thế giới là gì?

Điều này tôi cũng không rõ lắm, có phải là bát pháp tạo thành thể giới hay không? Nếu như nói bát pháp tạo thành thể giới thì đây là nói về “đất, nước, gió, lửa”, đây là nói trên vật chất. Nói trên tinh thần là “thọ, tưởng, hành, thức”, trên thực tế tức là chúng ta thường gọi là “ngũ ấm”, triển khai “sắc ấm” trong ngũ ấm chính là “đất, nước, gió, lửa”, đây chính là bát pháp tạo thành thể giới.

Tu nhẫn nhục, làm sao chuyển kiềm chế thành từ bi?

Điều này tôi cần hỏi bạn, bạn không thể hỏi tôi, làm thế nào chuyển sân giận thành từ bi, điều này vô cùng quan trọng, phương pháp có rất nhiều, phương pháp sử dụng thông thường là chuyển biến quan niệm. Vấn đề sân giận, đối với con cháu của bạn, đối với người thân của bạn thì luôn chuyển được sân giận này thành từ bi, thế nên hãy chuyển đổi quan niệm trở lại. Trong Phật pháp, Phật thường dạy bảo chúng ta, hết thảy chúng sanh cùng với chúng ta là một thể, dùng cách nói hiện nay là cùng chung một thể sanh mạng, vậy thì tự nhiên tâm từ bi liền sanh khởi. Chúng sanh tạo tác lỗi lầm cực nặng thì bạn vẫn là dùng tâm từ bi để đối đãi họ, phải biết được hết thảy chúng sanh quan hệ với mình là gì, điều này vô cùng quan trọng, điều này là trọng tâm của giáo học Phật pháp.

Câu hỏi thứ sáu là sau khi quy y có nên từ bỏ thân phận đảng viên hay không?

Điều này không cần thiết. Quy y là [dành cho] bất kỳ người nào, quy y là học tập theo Phật, cho nên bất luận là nam nữ già trẻ, hay ngành nghề nào thì quy y là cầu học. Các bạn nghĩ xem, các bạn đến trường để học tập, để cầu học, theo học với một vị thầy tốt, bạn có phải ra khỏi đảng không? Bạn có phải từ bỏ quốc tịch không? Bạn có phải từ bỏ gia đình bạn không? Điều không cần thiết. Đây là học tập, đối với điều gì cũng đều có lợi ích, đối với đời sống của bạn có lợi ích, đối với cách làm người của bạn có lợi ích, đối với công việc của bạn có lợi ích, đối với quốc gia, xã hội, đảng của bạn đều có lợi ích, điều này chúng ta phải rõ ràng.

Vị đồng tu này có ba câu hỏi, câu hỏi thứ nhất là sau khi kết thúc thời khóa sáng tối nhưng hương vẫn chưa cháy hết, có thể dập tắt hương đi không, lần sau khi tiếp tục thời khóa lại có thể tiếp tục thắp hương, làm như vậy có như pháp không?

Làm như vậy không như pháp, hương vẫn chưa cháy hết thì cứ để cho hương cháy hết là được, không cần thiết phải dập tắt hương, thế nhưng thắp hương trước Phật thông thường thắp một nén là được, không cần thắp quá nhiều. Hương

này là biểu pháp, thấp quá nhiều sẽ làm ô nhiễm không khí, cho nên một nén hương thì tốt, biểu thị tín, biểu thị giới định tuệ, giới định tuệ hương cũng biểu thị ngũ phần pháp thân hương, là biểu thị ý nghĩa này.

Câu hỏi thứ hai, cư sĩ tại gia thân thể có bệnh, trong đơn thuốc Đông y có ngũ độc mà dân gian nói đến, những thuốc này có uống được không?

Có thể uống, dùng làm thuốc có thể được, thí dụ như rượu thuốc có thể dùng. Tôi biết ở Đại Lục có rất nhiều loại rượu thuốc dùng chữa bệnh, cái này có thể dùng được, điều này không phạm giới, cũng không phá giới.

Câu hỏi thứ ba là người thật sự đại tu hành rốt cuộc có chịu nhân quả không?

Việc này ngày xưa đại sư Bách Trượng nói được rất rõ ràng: “Người đại tu hành không mê nhân quả”, có phải chịu nhân quả không? Phải chịu, khi chịu nhân quả thì họ rõ ràng, họ hiểu rõ nhân trước đây và quả báo sau này. Chịu nhân quả giống như việc trả nợ, không thể nói người đại tu hành nợ tiền người khác mà không trả nợ, đâu có đạo lý như vậy, nhất định phải trả nợ, thế nhưng trả được rất thoải mái, trả được rất vui vẻ, không giống với người thông thường. Người thông thường khi trả nợ thì trong tâm cảm thấy rất khó chịu, không tự tại, thế nhưng người đại tu hành thì họ rất tự tại.

Vị đồng học này hỏi, người bạn tốt của con từ nhỏ biết mình sẽ đoản mệnh, chỉ sống đến 38 tuổi, cho nên ngay đến đi máy bay anh ấy cũng không dám. Sư phụ nói Phật pháp có thể giúp đỡ anh ấy được không? Làm thế nào mới có thể giúp đỡ anh ấy tin tưởng Phật pháp, có được sự giúp đỡ?

Bạn bảo anh ấy đọc Liễu Phàm Tứ Huấn là được rồi. Vấn đề này phía trước tôi đã từng nói qua với quý vị, vận mệnh là do mình tạo, tự mình có thể thay đổi, những ví dụ về cải tạo vận mệnh có rất nhiều. Như các bạn đều thấy cư sĩ Lý Mộc Nguyên, các bạn ở Cư Sĩ Lâm nhìn thấy, ông 12 năm trước bị ung thư, bác sĩ nói ông không qua nổi 3 tháng, đó là sự thật. Kết quả xét nghiệm của ông hiện nay vẫn còn lưu giữ, nếu đưa cho bạn xem sẽ khiến bạn giật nảy mình, tế bào ung thư đã phát triển khắp cơ thể rồi. Ông cũng không đi khám bác sĩ, cũng không uống thuốc, ông đến Cư Sĩ Lâm làm nghĩa công, sống một ngày thì vì Phật pháp làm một ngày, hiện nay đã làm 10 năm rồi đều không có vấn đề gì; khi đi kiểm tra lại thì tế bào ung thư của ông đều biến mất, điều này trong giới y học Singapore là kỳ tích. Cho nên vận mệnh có thể chuyển đổi được, vận mệnh nhất định có, biết được mệnh là do mình tạo, mình có thể chuyển được vận mệnh.

“Anh ấy đã giúp đỡ rất lớn cho 30 người chúng con từ Bắc Kinh đến đây, hy vọng sự phụ có thể giúp anh ấy.”

Các bạn tặng cuốn Liễu Phàm Tứ Huấn cho anh ấy là được rồi. Ở đây chúng tôi có băng ghi hình Liễu Phàm Tứ Huấn, tặng đĩa VCD cho anh ấy, sách và đĩa đều tặng cho anh ấy, nói với anh ấy xem nhiều lần. Bình thường tôi dạy những đồng tu mới học Phật đọc 300 lần sách Liễu Phàm Tứ Huấn, nếu không đọc số lần nhiều như vậy thì ấn tượng của bạn sẽ không sâu, lòng tin của bạn không vững chắc. Bạn có thể đọc liên tục 300 lần thì bạn tự nhiên sẽ hiểu ra là vận mệnh có thể chuyển đổi được.

Ngoài ra, có phải là có tiền có thể lực, đời sống sung túc giàu có là phước báo hay không? Còn đời sống thanh bần, đoản mệnh, khổn khổ, thế nhưng tỏ ngộ Phật pháp, trong tâm thanh tịnh, hành thiện với người thì không phải là phước báo phải không?

Cách nói này của bạn sai rồi, nếu có thể có chỗ ngộ trong Phật pháp, tâm địa thanh tịnh, thiện lương, đây là phước báo chân thật. Phải biết rằng có tiền có thể lực, đời sống sung túc nhưng nếu tạo tác tội nghiệp thì đó không phải là phước báo, đó là điều mà mắt người thông thường chúng ta nhìn sai. Loại phước báo đó của họ là do đời trước tu được, khi phước báo hưởng hết thì sẽ đọa tam đồ, cho nên đó không phải là phước. Người nghèo khổ lại tốt, bởi muốn tạo tội nghiệp cũng không có cơ hội, đây cũng là tăng thượng duyên tốt, hết lòng nỗ lực, y giáo phụng hành thì đời sau tiền đồ sẽ vô cùng xán lạn.

Câu hỏi tiếp theo, con người khi hưởng phước thì rất dễ tạo nghiệp phải không?

Không sai. Còn người thanh bần khổn khổ chỉ có hai bàn tay trắng thì dễ nhìn thấu, tin tưởng Phật pháp, vậy thì loại nào là gần với Phật pháp nhất, loại nào mới thật sự là phước? Điều này bạn đã hiểu rồi, tôi không cần nói lại nữa.

Tiếp theo, mong pháp sư từ bi ban tặng cho cư sĩ trẻ tuổi chúng con vài lời khuyên bảo. Những lời chúng tôi giảng mấy ngày nay đều là lời khuyên bảo, đều là lời chân thật, khi trở về các bạn đều có thể mang theo.

Vị đồng tu này có bốn câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên là niệm Phật trong khi ngủ, sau khi tỉnh dậy mới phát hiện đang niệm Phật nên không muốn dừng lại, cũng không muốn thức dậy, không muốn cử động mà muốn tiếp tục niệm như vậy, niệm Phật trong tình trạng như vậy là ai đang niệm Phật?

Là chân tâm đang niệm Phật hay là a-lại-da thức đang niệm Phật? Có phải đây là thuộc về không niệm mà niệm hay không? Niệm Phật này là công phu niệm Phật của bạn bắt đầu có hiện tượng chín muồi, nếu như bạn khởi vọng tưởng nhiều như vậy thì sẽ phá hỏng tất cả công phu của bạn, hết thấy cứ để mặc nó, không sanh khởi bất kỳ ý niệm nào mới tốt, không được nghĩ ngợi lung tung, phải niệm thể này niệm thể kia, vậy thì hỏng rồi. Còn nữa, khi niệm Phật niệm lâu rồi, khi không niệm Phật mà có thể nghe được Phật hiệu thì đây cũng là cảnh giới tốt, âm thanh niệm Phật đó rất rõ ràng, rất rành rẽ. Đích thực là bản thân không niệm Phật, bên cạnh cũng không có người đang niệm Phật, đây đều là cảnh giới tốt, nhưng không được chấp tướng. Nếu chấp tướng, lại khởi phân biệt, vọng tưởng, đó gọi là cảnh giới ma, thế nên trong kinh Lăng-nghiêm nói được rất rõ ràng, chỉ cần chúng ta hết thấy không chấp trước thì đều là cảnh giới tốt.

Câu hỏi thứ hai, có khi tĩnh tọa niệm Phật bị hôn trầm, nhưng cũng biết là hôn trầm, trong lúc hôn trầm thì câu Phật hiệu vẫn không gián đoạn, hơn nữa niệm được rất rõ ràng, đều biết rõ, vậy trong hôn trầm niệm Phật có được vắng sanh không?

Niệm Phật thì được vắng sanh, trong lúc bạn hôn trầm mà Phật hiệu rõ ràng thì chứng minh bạn không bị hôn trầm. Nếu như thật sự hôn trầm thì Phật hiệu sẽ không còn nữa, người khác niệm Phật mà bạn cũng không nghe thấy thì đó mới thật sự là hôn trầm, vì vậy cảnh giới này không phải là cảnh giới hôn trầm.

Câu hỏi thứ ba, trong lúc niệm Phật, Phật hiệu rõ ràng rành rẽ, từng chữ rõ ràng tiếp nối không gián đoạn, cảm thấy không có tạp niệm, muốn thanh tịnh chỉ tiếp tục niệm câu Phật hiệu này thì Phật hiệu đột nhiên không còn nữa, rất tĩnh lặng, lúc này nên tiếp tục quán chiếu như thế hay là tiếp tục đề khởi lại Phật hiệu? Cảnh giới tĩnh lặng không có Phật hiệu cũng không có tạp niệm này có phải là tiến vào giai đoạn thật tướng niệm Phật, hay là vô thủy vô minh không? Đến cảnh giới này thì không biết phải nên làm thế nào? Trong kinh Kim Cang nói “pháp còn phải xả, huống hồ chẳng phải pháp”, pháp niệm Phật chẳng phải cũng là pháp sao? Chỉ vì vọng tưởng và chấp trước nên không thể chứng đắc trí tuệ đức tướng Như Lai, nếu như không có vọng tưởng, vậy có thể buông xuống Phật hiệu được không?

Không thể buông xuống, nguyên nhân là gì? Bạn vẫn còn vọng tưởng, nếu như bạn không còn vọng tưởng thì bạn sẽ không hỏi câu hỏi này, bạn hỏi câu hỏi này chứng minh vọng tưởng của bạn chưa đoạn. Cảnh giới này của bạn, trong Phật pháp gọi là “xả thọ”, trong năm loại thọ có “khổ, vui, lo, mừng”, bạn là xả

thọ, thời gian rất ngắn, không phải lâu dài, tạm thời trong tâm không có lo mừng, thân không có khổ vui, Phật hiệu này cũng không có, tâm địa thanh tịnh, đây là cảnh giới tốt nhưng thời gian rất ngắn, bạn không thể giữ lâu. Bạn nghĩ xem, cảnh giới này của bạn trong một ngày có thể duy trì 24 giờ không? Vậy thì bạn vẫn phải niệm Phật, bạn không niệm Phật thì vẫn bị dọa tam đồ. Cho nên đối với công phu niệm Phật, mười phương ba đời chư Phật khuyên hết thầy đại Bồ-tát, trong kinh Kim Cang nói không sai, “pháp còn phải xả, huống hồ chẳng phải pháp”, xả đó là dạy bạn đừng chấp trước, không phải không cần. Nếu như nói không cần, vậy Thích-ca Mâu-ni Phật giảng kinh thuyết pháp cho chúng ta suốt 49 năm thì bản thân Thích-ca Mâu-ni Phật đã phạm sai lầm, ngài dạy mọi người xả nhưng tại sao ngài lại giảng nhiều như vậy? Chẳng phải là ngài đang hại người hay sao? Phật dạy bạn xả là dạy bạn đừng chấp trước. Phật pháp có cần không? Cần, nếu không cần thì nguy to rồi! Hết thầy chư Phật Bồ-tát dùng Phật pháp cứu độ hết thầy chúng sanh, hết thầy chúng sanh rời khỏi Phật pháp thì nhất định tạo luân hồi, nhất định dọa ba đường ác, đạo lý này nhất định phải hiểu. Vậy thì niệm Phật trong cảnh giới này vẫn phải đề khởi Phật hiệu, đó là tốt nhất.

Câu hỏi thứ tư, khi niệm Phật cảm thấy đi vào trạng thái “niệm mà không niệm, không niệm mà niệm”, hoàn toàn tĩnh lặng, liên tục không gián đoạn, vô cùng yên tĩnh, tĩnh mịch. Trong tâm bản thân xuất hiện hai đến ba âm thanh đối thoại, Phật hiệu cũng không bị đứt đoạn, đối thoại cũng rõ ràng, đây có phải là hạt giống trong a-lại-da thức hiện hành không?

Điều này không cần phải để ý, nếu để ý sẽ rất dễ bị ma dựa, cảnh giới này nếu không để ý thì là cảnh giới tốt, nhưng một khi để ý sẽ là cảnh giới ma. Người dụng công thường khi cảnh giới hiện tiền, bất luận là cảnh giới thế nào đều không cần để ý đến, cho dù là cảnh giới Phật hay cảnh giới ma, thầy đều không để ý thì là cảnh giới tốt. Bởi vì khi bạn không có công phu thì ma sẽ không đến tìm bạn, ma xem thường bạn, khi thời cơ đến thì ma sẽ đến tính sổ với bạn. Khi bạn hơi có công phu đắc lực một chút, ma biết tương lai bạn sẽ vãng sanh thế giới Cực Lạc, họ sẽ không tìm thấy bạn nữa, họ muốn báo thù thì sẽ không còn cơ hội, cho nên họ đến chướng ngại bạn, dùng đủ loại cảnh giới để mê hoặc bạn; bạn không để ý thì sẽ không sao, nếu bạn vừa khởi tâm động niệm, vừa để ý thì bạn sẽ rất dễ bị ma lừa. Sự việc này, Phật nói rất nhiều trong kinh Lăng-nghiêm, nói được rất rõ ràng.

Thầy Ngô Toàn có hỏi một câu hỏi: Niệm Phật đường thành lập đến nay đã được một năm rưỡi, khi mới thành lập đại đa số các đồng tu đều rất tinh tấn,

thể nhưng đến nay có rất nhiều người đã thoái tâm ban đầu, phải làm sao để có thể giúp đỡ họ?

Sự việc này cũng rất bình thường, người xưa từng nói: Học Phật một năm, Phật ở trước mắt; học Phật hai năm, Phật ở chân trời; học Phật ba năm, Phật hóa mây khói. Hiện tại bạn học Phật hai năm, Phật đã đến chân trời rồi, vào thời gian này của năm sau e rằng người ở niệm Phật đường sẽ không còn ai. Do đây có thể biết, niệm Phật thành Phật cũng chẳng phải là việc dễ dàng. Người không có tâm nhẫn nại, không có tâm bền lâu thì làm sao mà thành tựu? Đây chính là khảo nghiệm. Ở niệm Phật đường niệm Phật, mọi người đều rời đi hết, chỉ còn một mình tôi niệm; một mình niệm Phật càng tốt, càng thanh tịnh, càng tự tại. Nhất định không ở chỗ người nhiều, mà ở chỗ người thành tựu có có bao nhiêu, tương lai ở niệm Phật đường này niệm Phật có mấy người thật sự được vãng sanh. Sự thù thắng của niệm Phật đường là nhìn từ chỗ này chứ không phải niệm Phật đường có bao nhiêu người, mười ngàn, hai mươi ngàn người niệm Phật mà một người cũng không được vãng sanh thì niệm Phật đường này thất bại rồi. Bạn xem Tây Phương Xác Chỉ, niệm Phật đường của Giác Minh Diệu Hạnh Bồ-tát chỉ có mười hai người, người nào cũng vãng sanh, đó là sự thù thắng cứu cánh viên mãn không gì bằng, cho nên phải hiểu đạo lý này. Niệm niệm thoái tâm, đây là thiện căn yếu kém, thiện căn phước đức rất mỏng, điều này chúng tôi cũng không có cách gì. Phương pháp duy nhất là giảng đường này cần phải mỗi ngày giảng kinh, ngày ngày giảng kinh là khuyên nhủ mọi người, nhắc nhở mọi người, chỉ có thể dùng cách này để giúp đỡ họ. Pháp môn Tịnh tông, quý vị phải biết đây là pháp môn thành tựu ngay trong đời này, là pháp môn một đời thành Phật, cho nên bạn quan sát tỉ mỉ những người tu hành này có giống một vị Phật không? Có giống dáng vẻ muốn thành Phật không? Họ không giống Phật, dáng vẻ không giống thành Phật thì bạn không cần lo lắng, bạn cần lo lắng cho bản thân bạn nhiều hơn, bớt lo lắng thay cho người khác. Chính mình phải ngay trong đời này nhất định thành tựu, người khác có thành tựu hay không là việc của họ, chúng ta luôn tận lực giúp đỡ họ, tận lực hướng dẫn họ. Họ không chịu học, thời đại ngày nay là tự do dân chủ mở cửa, ai cũng không thể quản ai, không ai có thể quản thúc ai, điều này nhất định phải biết. Cho nên có một số người hiểu lầm, muốn mời pháp sư đi giúp đỡ họ nên họ đến tìm tôi, tôi nói bạn sai rồi, những pháp sư trẻ tuổi này nói là đệ tử của tôi, là học trò của tôi, tôi nói sai rồi, không phải, tất cả những pháp sư này đều là bạn của tôi. Các bạn nhất định phải biết, thời đại hiện nay không còn thầy trò, không còn học trò nữa, học trò không nghe lời thầy; không những

không còn thầy trò, không còn học trò, thậm chí ngay đến cha con cũng không còn, con trai không nghe lời cha, con gái không nghe lời mẹ. Vì thời đại tự do dân chủ mở cửa, mọi người đều là bạn bè, vậy thì chúng ta đều rất tự tại rồi, chúng ta cùng nhau chung sống sẽ rất vui vẻ. Nếu nhất định phải lập nên danh phận này thì bạn sẽ sanh phiền não, ngày ngày ưu tư, ngày ngày phiền não, hà tất phải sống khổ sở như vậy? Mọi người đều bình đẳng, mọi người đều là bạn, đôi bên giúp đỡ lẫn nhau, bạn dùng tâm thái như vậy mà sống ở thế gian này thì bạn liền tự tại, bạn thật sự có thể buông xuống được.

Có một cư sĩ hỏi, anh ấy nói gia đình anh làm ngư nghiệp, hiện nay phụ trách kinh doanh ở Singapore, tất cả hải sản đông lạnh của nhà hàng khách sạn đều do anh cung ứng, hiện nay nghe kinh biết rằng đây là tạo ác nghiệp, trong tâm không an. Nhưng nếu đổi sang ngành nghề khác thì việc kinh doanh của người thân anh ở các nơi như Thái Lan, Nhật Bản sẽ bị ảnh hưởng, xin hỏi pháp sư nên làm thế nào?

Ở trong tình hình như thế này, người tạo nghiệp chủ yếu không phải là bạn, bạn là phục vụ cho người khác, ông chủ là người tạo nghiệp, là người đứng đầu, các bạn là người giúp việc. Giống như việc xử án vậy, ông chủ là thủ phạm chính, các bạn là đồng phạm, tội của đồng phạm tương đối nhẹ. Thế nhưng bạn phải giác ngộ trở lại, nếu bạn có thể giúp đỡ những chúng sanh khổ nạn này, nếu đã bị đông lạnh chết rồi thì điều này hết cách, nếu như nhìn thấy còn sống thì bạn có thể phóng sanh, phóng sanh một con thì được một con, phóng sanh hai con thì được hai con. Thế nhưng đã bị đông lạnh chết rồi thì bạn nên thường xuyên niệm Phật tụng kinh hồi hướng cho chúng, vậy thì sự giúp đỡ của bạn đối với những chúng sanh này tương đối lớn, hồi hướng cho chúng. Lợi nhuận mà bạn nhận được, thu nhập mà các bạn có được, ngoài việc chi tiêu cho nhu cầu thiết yếu trong đời sống của mình, phần còn dư đem đi phóng sanh, vậy thì bạn không những không có tội, mà bạn đã tu tích công đức ở trong đây. Cho nên bất kỳ trong trường hợp nào đều có thể tu tích công đức, chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này.

Câu hỏi cuối cùng, hiện nay có rất nhiều phụ nữ phá thai, làm thế nào để giúp đỡ những linh hồn thai nhi và phụ nữ phá thai giảm nhẹ tội lỗi của họ?

Phá thai là giết người, hơn nữa là giết hại người thân của mình, quả báo nhất định ở địa ngục, đây là do không biết được tính nghiêm trọng, hy vọng họ có thể đọc tụng nhiều kinh Địa Tạng Bồ-tát Bản Nguyên, đây là tội nghiệp cực kỳ nặng. Bởi vì người này đầu thai đến nhà bạn là có bốn loại quan hệ đối với bạn, trong kinh Phật nói là báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ, họ vừa đến mà bạn

liền giết họ, tuy rằng là đến báo ân nhưng ân sẽ biến thành oán, nếu như là đến báo oán thì oán càng thêm oán, sau này sẽ rất khủng khiếp. Cho nên tuyệt đối không thể làm chuyện ngu ngốc này, sự việc không có trách nhiệm này thì quả báo không thể nghĩ bàn, rất đáng sợ! Cho nên người thế gian vô tri, tạo tác tội nghiệp cực nặng này, cảm lấy quả báo đời đời kiếp kiếp không như ý, tai nạn đời đời kiếp kiếp.

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm nay có 18 đồng học đến từ chùa Hưng Long tỉnh Cát Lâm - Trung Quốc, ngày mai họ sẽ rời khỏi Singapore, chúng ta tranh thủ hai giờ của buổi sáng sớm hôm nay, đặc biệt dành cho đồng tu Cát Lâm và đồng tu Bắc Kinh nói về pháp môn niệm Phật. Cho nên, việc giảng kinh Hoa Nghiêm và Cấm Ứng Thiên của chúng ta tạm thời dừng lại.

Học Phật trước tiên phải biết được Phật là gì? Đây là điều quan trọng nhất. Học Phật là học làm Phật, làm Phật là tâm làm Phật, chúng ta nhất định phải học giữ tâm của Phật, dụng tâm của Phật, vậy mới thật sự nắm bắt được gốc rễ. Niệm Phật thì mọi người đều biết niệm, đều niệm câu “Nam-mô A-di-đà Phật”, thế nhưng mỗi người đạt được kết quả không như nhau. Có người có thể vãng sanh, có người không thể vãng sanh, nói thật ra thì người được vãng sanh ít, người không được vãng sanh chiếm đại đa số. Cho dù vãng sanh rồi, sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thì phẩm vị cũng không tương đồng, có người sanh cõi Thập báo, có người sanh cõi Đồng cư, nguyên nhân rốt cuộc ở đâu? Chúng ta phải hiểu rõ. Nguyên nhân chính là bạn có tìm ra được cội rễ của Phật hay không, cội rễ của Phật là gì? Thế Tôn trong kinh Vô Lượng Thọ đã nói với chúng ta rất rõ ràng, rất tường tận, chúng ta hằng ngày đọc, nói thật ra là đại ý qua loa, không thể lãnh hội được. Các bạn xem, trong kinh nói về “ba bậc vãng sanh” và “chánh nhân vãng sanh”, Thế Tôn đặc biệt nhấn mạnh “phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”. Bạn xem bậc thượng, bậc trung, bậc hạ, cho đến ba bậc nhất tâm đều không thể rời khỏi tám chữ này. Nếu làm được nhất tâm chuyên niệm nhưng chưa phát tâm Bồ-đề, vậy thì không thể vãng sanh, dù có chăm chỉ niệm Phật hơn, điều mà người xưa nói là một ngày niệm trăm ngàn tiếng Phật hiệu cũng không thể vãng sanh. Nếu phát tâm Bồ-đề rồi, có người phát được viên mãn, có người phát được không viên mãn, nhưng vẫn có thể vãng sanh, vãng sanh phẩm vị không giống nhau. Cho nên, đại sư Thiện Đạo nói rất hay: “Phẩm vị vãng sanh đều ở gặp duyên không đồng.” Câu nói này nói được rất hay. Bạn gặp được duyên thù thắng, bạn đối với đạo lý, lý sự, nhân quả trong đây đều hiểu rõ ràng, hiểu tường tận thì ngay trong đời này bạn có thể tu thành thượng phẩm thượng sanh của cõi

Thật báo; nếu như chưa hiểu rõ, phát một chút tâm Bồ-đề, tương ưng với tâm Bồ-đề cũng có thể vãng sanh cõi Phạm thánh đồng cư, sự khác biệt rất lớn.

Thế nào là tâm Bồ-đề viên mãn? Thế Tôn nói cho chúng ta biết trong kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật là “chí thành tâm, thâm tâm, hồi hướng phát nguyện tâm”, cách nói này thì chúng ta cũng không dễ hiểu. Ở trong Khởi Tín Luận, Bồ-tát Mã Minh nói với chúng ta là “trực tâm, thâm tâm, đại bi tâm”, nhưng vẫn không dễ hiểu. Dem kinh luận hợp lại để xem thì tương đối dễ thể hội. Tâm Bồ-đề là tâm giác ngộ cứu cánh viên mãn thật sự. Hay nói cách khác, phàm phu chúng ta là mê, mê mà không giác; tâm Bồ-đề là giác mà không mê. Chúng tôi suy nghĩ cho rất nhiều đồng tu hiện nay, chúng tôi đem tâm Bồ-đề viết thành mười chữ “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”, mười chữ này chính là tâm Bồ-đề. Chúng ta phải nắm bắt được mười chữ này để biến thành tâm của chính mình, trong đời sống hằng ngày, trong công việc, trong giao tiếp, trong xử sự đối người tiếp vật, chúng ta dùng chân tâm. Thế nào gọi là tâm chân thành? Cổ đức dạy chúng ta, “một niệm không sanh gọi là thành”, trong tâm chân thành không có ý niệm, điều này trong kinh Phật nói được rất nhiều là “chân tâm là niệm”. Hay nói cách khác, có ý niệm thì ý niệm là vọng tâm, không phải chân tâm, chân tâm không có ý niệm. Do đây có thể biết, khi chúng ta một niệm không sanh thì lúc đó là chân tâm.

Cảnh giới rất khó thể hội cho nên chúng ta vẫn cần phải tuân thủ theo giáo huấn của Phật-đà. Chân tâm của chúng ta tại sao lại biến thành vọng tâm? Phật nói bởi do vọng tưởng, chấp trước nên không thể chứng đắc. Chúng ta biết được chúng ta có vọng tưởng, có phân biệt, có chấp trước, rơi vào trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì cái mà chúng ta dùng là vọng tâm, vọng tâm là tâm luân hồi, dùng tâm luân hồi tu bất kỳ pháp môn nào cũng không thoát khỏi luân hồi. Làm sao để chuyển biến tâm luân hồi thành tâm Bồ-đề? Sự việc này rất quan trọng. Chúng ta hiểu được đạo lý này thì cũng sẽ biết được phương pháp chuyển, đó chính là chúng ta nhất định không dùng vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chỉ cần bạn không dùng vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì tâm của bạn chính là tâm Bồ-đề, tâm của bạn là tâm chân thành. Nếu xen tạp vọng tưởng, phân biệt, chấp trước ở trong thì chân tâm của bạn liền biến thành vọng tâm, đây chính là cội rễ. Chúng ta dùng tâm này niệm Phật thì đó gọi là một niệm tương ưng một niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật, vậy mới tương ưng với Phật. Nếu không phải tâm này thì không tương ưng, mà chỉ có thể ở trong Phật pháp trồng một chút thiện căn, kết thiện duyên với A-di-đà Phật, với thế giới Tây

Phương Cực Lạc, ngay trong đời này rất khó thành tựu. Cho nên nếu chúng ta thật sự muốn thành tựu, thật sự muốn ngay trong đời này sanh đến thế Giới Cực Lạc, thân cận A-di-đà Phật thì khi chúng ta xử sự đối người tiếp vật, chúng ta dùng chân tâm, chúng ta dùng chân thành, chúng ta dùng thanh tịnh.

Thế nào là thanh tịnh? Là sáu căn tiếp xúc với cảnh giới sáu trần bên ngoài nhất định không ô nhiễm thì gọi là thanh tịnh. Thế nào là ô nhiễm? “Mừng, giận, buồn, vui, yêu, ghét, tham muốn”, người Trung Quốc chúng ta gọi là thất tình ngũ dục, khi bạn tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài, trong tâm của bạn sanh thất tình ngũ dục thì bạn bị ô nhiễm rồi. Có lẽ có người muốn hỏi: Nếu như tôi tiếp xúc với người bên ngoài mà không khởi thất tình ngũ dục thì đó chẳng phải biến thành gỗ đá rồi sao, vậy làm sao để chung sống với người khác? Phải biết được Phật dạy chúng ta biểu diễn bên ngoài giống như người thế gian, nhìn thấy đáng yêu thích thì ưa thích, nhìn thấy không đáng yêu thì cũng có chán ghét. đó là diễn kịch, không phải thật, trong tâm nhất định không nhiễm, đây gọi là lìa hết thủy tướng. Cho nên Phật pháp ở thế gian không hoại pháp thế gian, “không hoại pháp thế gian” chính là khi biểu diễn rất sinh động, rất hoạt bát, hơn nữa là dùng chân tâm biểu diễn, không phải vọng tâm. Người thế gian nói yêu, nói ghét là giả, là hư tình giả ý, tại sao vậy? Tâm của họ là giả, sáng thì yêu, mà tối đến liền ghét bạn, biến hóa quá lớn. Phật Bồ-tát tuy là biểu diễn nhưng là chân tâm biểu diễn, chân tâm giống như tấm gương, cho nên dụng tâm như gương. Khi chúng ta cười thì người trong gương cũng cười, khi chúng ta khóc thì người trong gương cũng khóc, chúng ta khóc cười có tâm nhưng người trong gương khóc cười không có tâm, biểu diễn giống y như thật, bên trong họ quả thật không có tình, không có chấp trước. Họ là trí tuệ, trí tuệ cao độ, trí tuệ viên mãn, chúng ta học Phật là học từ chỗ này.

Nếu theo cách nói của người thế gian thì ai có tình cảm thật sự? Phật Bồ-tát có tình cảm thật sự, tình cảm thật sự gọi là từ bi, người thế gian hư tình giả ý, nhất định không đáng tin cậy. Họ nói họ yêu bạn, bạn nghe, bạn gật đầu, đó là lời giả dối, không phải là thật, đừng tưởng thật, nếu tưởng thật thì bạn phiền phức lớn rồi, bạn sẽ sanh phiền não, đừng tưởng thật. Họ nói ghét bạn cũng là giả, qua ngày hôm sau họ liền tốt trở lại. Cho nên, cái mà người thế gian dùng là hư tình giả ý, nhất định không phải chân thật, chúng ta học Phật phải học chân thật của Phật, chúng ta là chân thật, chân thật nhất định là thanh tịnh, nhất định là trí tuệ, bên trong nhất định không có tình thức. Phật từ bi hết thủy, thần yêu người thế gian, yêu đó đều là trí tuệ, không phải tình cảm, cho nên tình yêu của các ngài là

bình đẳng, không có hơn kém. Nếu chúng sanh có thể cảm nhận được tình yêu của chư Phật Bồ-tát, thượng đế, thần thánh, có thể cảm nhận được bao nhiêu thì phải xem dụng tâm của bạn, bạn có mấy phần tâm chân thành thì bạn sẽ cảm nhận được mấy phần. Bạn có một phần thành kính thì bạn cảm nhận được một phần, bạn có mười phần thành kính thì bạn cảm nhận được mười phần. Cho nên tu hành, trước tiên phải phát tâm Bồ-đề. Tâm Bồ-đề chính là tâm chân thành, tâm thanh tịnh, quý vị nhớ kỹ, trong tâm thanh tịnh nhất định không có sự ô nhiễm của tình cảm. Ô nhiễm trong tình cảm nghiêm trọng nhất chính là tự tư tự lợi, tham sân si mạn, điều này nghiêm trọng nhất, so với thất tình ngũ dục mà người Trung Quốc nói thì còn nghiêm trọng hơn. Vậy thì tâm này mới thanh tịnh thật sự, vĩnh viễn không bị ô nhiễm của cảnh giới bên ngoài.

Bình đẳng thì nhất định không có ngạo mạn, đối đãi hết thảy chúng sanh, xem hết thảy chúng sanh thành chư Phật Như Lai. Cho nên có đồng tu hỏi tôi niệm A-di-đà Phật thế nào? Tôi cũng đã từng nói qua với quý vị mấy lần rồi, tôi niệm đích thực không giống với các bạn, trong tâm của tôi thì hết thảy chúng sanh trong hư không pháp giới đều là A-di-đà Phật, tôi tôn kính với hết thảy chúng sanh, tán thán cúng dường với hết thảy chúng sanh cùng với A-di-đà Phật tuyệt đối không có khác biệt. Chúng ta cần phải học tập, đây không phải là xem chúng sanh như A-di-đà Phật, mà chúng sanh vốn dĩ chính là A-di-đà Phật, là do bản thân họ không biết. A-di-đà Phật nghĩa là gì? Nghĩa là vô lượng giác, có chúng sanh nào mà không phải là vô lượng giác? Có vị Phật Bồ-tát nào mà không phải là vô lượng giác? Mỗi mỗi đều như vậy. Thế Tôn nói rất hay trong phẩm Xuất Hiện của kinh Hoa Nghiêm: “Hết thảy chúng sanh đều có trí tuệ đức tướng Như Lai, nhưng vì vọng tưởng phân biệt nên không thể chứng đắc.” Cho nên hết thảy chúng sanh đều là A-di-đà Phật, chính vì bạn có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nên bạn không thể chứng đắc, bản thân bạn không biết bạn là A-di-đà Phật, không biết hết thảy chúng sanh là A-di-đà Phật. Chúng ta thông qua học tập kinh Vô Lượng Thọ, kinh vãng sanh, kinh Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm nên đã nhận thức được, thể hội được. Thể hội được thì phải thực tiễn, thực tiễn chính là hết thảy chúng sanh đều là chư Phật Như Lai, đều là cha mẹ quá khứ, là chư Phật tương lai, đây là điều mà Phật thường nói trong kinh, chúng ta phải thật sự làm được. Cho nên, trước tiên phải nói về dụng tâm, học Phật trước tiên phải nói đến dụng tâm, nhất định phải đầy đủ năm loại tâm này, tâm Bồ-đề là nói ba tâm, chúng ta hiện nay nói năm tâm, năm tâm chính là ba tâm, *chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*. Nhất định phải yêu thương bảo hộ hết thảy chúng sanh,

chân thành quan tâm hết thảy chúng sanh, chăm sóc hết thảy chúng sanh, tuyệt đối không thể phân biệt.

Tôi hôm nay là ngày lễ lớn của Kitô giáo và Thiên Chúa giáo, là trước giờ chúa Giêsu ra đời, là đêm Giáng sinh. Đại giáo chủ ở đây, người Trung Quốc chúng ta gọi là Hồng Y giáo chủ, là lãnh tụ cao nhất của Thiên Chúa giáo ở quốc gia này. Ông mời chúng tôi tham gia lễ cầu nguyện của đêm Giáng sinh tối nay, chúng tôi hôm nay đều tham dự, thế nên lát nữa mọi người hãy cạo tóc, diện mạo cần đoan nghiêm, chúng ta mặc hải thanh, đắp y. Hôm nay chúng ta mặc hải thanh, mặc đại lễ phục, đây là việc trọng đại trong lịch sử tôn giáo, trước đây chưa từng có, người xuất gia và Thiên Chúa giáo, họ cũng là người xuất gia, chúng tôi cùng nhau đón đêm Giáng sinh, cùng nhau cầu nguyện. Sự hiếu kính chân thành của chúng ta đối với Thiên Chúa là giáo huấn của Phật-đà, bạn xem nhà Phật chúng ta mừng một Tết hàng năm, việc đầu tiên là “cúng thiên”, cúng thiên là gì? Cúng thiên chính là hết sức tôn kính đối với Thiên Chúa, đó là việc đầu tiên. Cho nên, chúng ta hôm nay tham gia đêm Giáng sinh này là một nghi thức chúng ta cúng thiên, thế nên cần phải rất cung kính, phải làm thật chân thành. Chẳng qua là không dùng nghi thức của nhà Phật chúng ta, mà dùng nghi thức của Thiên Chúa giáo, đều như nhau cả, nhập gia tùy tục, không có điều gì không tốt.

Nói với quý vị, người vừa phát tâm Bồ-đề thì hết thảy tội chương đều tiêu trừ, hết thảy oan gia trái chủ đều được phước. Vì sao vậy? Vì chúng ta có quan hệ với họ, chúng ta phát tâm Bồ-đề liền thành đạo vô thượng, nếu không phát tâm Bồ-đề thì bạn là phạm phu. Tâm Bồ-đề vừa phát, các bạn xem điều mà trong kinh điển Đại thừa nói, “liền nhập vào quả vị Viên sơ trụ”, Viên giáo sơ trụ Bồ-tát gọi là phát tâm trụ, trong Biệt giáo thì chính là quả vị sơ địa, chúng ta phải dùng tâm này để niệm Phật thì bạn nhất định được vãng sanh. Nếu như lại đem tâm Bồ-đề thực hiện vào trong đời sống, thực hiện trên toàn bộ thân chúng ta, 24 tiếng mỗi ngày, niệm niệm không mất tâm Bồ-đề, niệm niệm không lìa tâm Bồ-đề, vậy thì chúc mừng bạn, lần này bạn niệm Phật vãng sanh sẽ sanh cõi Thật báo trang nghiêm, không phải ở cõi Phạm thánh đồng cư. Vậy phương pháp thực hiện thế nào? Phật có dạy chúng ta không? Phật dạy rồi, đáng tiếc là chúng ta đại ý qua loa, bạn không chú ý, bạn chưa hết lòng học tập. Nếu bạn hết lòng học tập thì đời này bạn nhất định đạt được cõi Thật báo trang nghiêm. Phật dạy chúng ta điều gì? Khi Tịnh tông Học hội của chúng ta thành lập, tôi đã viết phần duyên khởi, trong duyên khởi tôi đã viết ra cương lĩnh tu hành của đồng học Tịnh độ, có năm khoa mục: tam phước, lục hòa, tam học, lục độ, Phổ Hiền thập nguyện. Đây chính

là thực hiện viên mãn tâm Bồ-đề, niệm Phật vãng sanh là thượng thượng phẩm vãng sanh cõi Thật báo, bạn là tâm của Phật, niệm của Phật, hành vi của Phật, hoàn toàn tương ưng.

Tiếp theo chúng ta còn thời gian một tiếng rưỡi, tôi muốn nói với mọi người làm thế nào để thực hiện tâm Bồ-đề của chúng ta vào trong đời sống, thực tiễn chi tiết vào trong toàn bộ quá trình đời sống của chúng ta. Chúng ta niệm Phật như vậy thì đó chính là điều mà nguyện thứ 18 nói: “Một niệm, mười niệm nhất định vãng sanh”, hơn nữa là vãng sanh phẩm vị cao. Tốt rồi, thời gian đợt giảng này đã hết, chúng ta nghỉ ngơi một lát.